

Sygn. akt II KO 99/21

POSTANOWIENIE

Dnia 22 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **B. D.**

skazanego za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. i art. 13 § 1 k.k.
w zw. z art. 280 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 22 grudnia 2021 r.

w kwestii przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania
zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt II AKa (...)

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P.

z dnia 8 sierpnia 2012 r., sygn. akt III K (...)

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

W dniu 18 października 2021 r. do Sądu Apelacyjnego w (...) wpłynął osobisty wniosek skazanego B. D. o wznowienie postępowania sądowego zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 8 sierpnia 2012 r., sygn. akt III K (...), mocą którego został on skazany za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. in. W uzasadnieniu wniosku skazany wskazał, że w

sprawie „zaistniały nowe okoliczności, fakty i podstawy, które są podstawą do wznowienia postępowania” w sprawie. Ponadto, wniósł o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu celem sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie oraz reprezentowania go w niniejszym postępowaniu, wskazując, że nie stać go na ustanowienie obrońcy z wyboru, gdyż przebywa w zakładzie karnym, nie jest zatrudniony i nie otrzymuje żadnej finansowej pomocy z zewnątrz.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek skazanego B. D. jest oczywiście bezzasadny, co skutkuje odmową jego przyjęcia bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

Instytucja wznowienia postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, który daje podstawy do wzruszenia prawomocnego orzeczenia wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. (zob.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r., sygn. akt III KO 25/18). Przepis art. 545 § 3 k.p.k. przewiduje natomiast możliwość odmowy przyjęcia wniosku nie pochodzącego od osoby wymienionej w art. 545 § 2 k.p.k. (adwokata, radcy prawnego, radcy Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej) bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Powyższe oznacza zatem, że osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega, w sposób formalny, wstępnej kontroli w zakresie jego treści. W wypadku stwierdzenia, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, pismo procesowe nie podlega procedurze uzupełnienia jego braków formalnych. Oczywista bezzasadność wniosku nie ogranicza się przy tym wyłącznie do tych wypadków, w których we wniosku o wznowienie podniesione zostały okoliczności będące już wcześniej przedmiotem rozpoznawania w postępowaniu o wznowienie postępowania. Użycie w treści art. 545 § 3 k.p.k. zwrotu "w szczególności" nie pozostawia wątpliwości, że

jest to wskazanie przykładowe. Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny będzie miało więc miejsce również w sytuacjach, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek ten oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 k.p.k. karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie sądu z urzędu - art. 542 § 3 k.p.k. Tak samo ocenić należy odwołanie się do określonej podstawy wznowieniowej przez jedynie formalnie jej przywołanie we wniosku, bez wskazywania, jakie konkretnie okoliczności przemawiają za wznowieniem postępowania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2017 r., sygn. akt III KO 45/17, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2018 r., III KO 8/18, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r., III KO 25/18)

Analiza osobistego wniosku skazanego B. D. pozwala uznać go za oczywiście bezzasadny. Jedyńm powodem wyartykułowanym w piśmie, uzasadniającym zdaniem skazanego wznowienie postępowania w sprawie, jest „zaistnienie nowych okoliczności, faktów i podstaw, które są podstawą do wznowienia postępowania”. Skarżący nie wskazał jednak, jakie do nowe fakty czy dowody przemawiają za potrzebą wzruszenia prawomocnego orzeczenia. W związku z powyższym zarządzeniem Przewodniczącego V Wydziału Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2021 r. wezwano skazanego do udzielenia, w terminie 7 dni, informacji jakie to nowe okoliczności (nieznane w zakończonym prawomocnym postępowaniu) mają stanowić podstawę wniosku o wznowienie postępowania. Wezwanie to zostało doręczone B. D. w dniu 3 listopada 2021 r. Skazany nie udzielił odpowiedzi zwrotnej.

Co prawda wnioskodawca nie powołał żadnego z przepisów kodeksu postępowania karnego, stanowiącego podstawę wznowienia postępowania, to z treści jego wniosku należy uznać, że jego intencją było odwołanie się do podstawy z art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. Odnosząc się do tej podstawy wznowienia zauważyć z kolei należy, że nowe fakty lub dowody, stanowiące podstawę wznowienia postępowania, wyartykułowane w treści przepisu 540 § 1 pkt 2 k.p.k. mają

wskazywać, że skazany nie popełnił czynu albo jego czyn nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze (art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k.), albo że skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą, albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary, albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary (art. 540 § 1 pkt 2b k.p.k.), tudzież sąd umorzył lub warunkowo umorzył postępowanie karne, błędnie przyjmując popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu (art. 540 § 1 pkt 2c k.p.k.). Tymczasem w realiach niniejszej sprawy wnioskodawca takich nowych faktów ani dowodów nie sprecyzował.

Podsumowując, skazany nie wskazał żadnych okoliczności, które w świetle regulacji art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. oraz art. 540b k.p.k., uzasadniałyby przeprowadzenie postępowania wznowieniowego. Sąd Najwyższy nie dopatrywał się również zaistnienia na gruncie przedmiotowej sprawy innej podstawy obligującej Sąd Najwyższy do rozważenia możliwości wznowienia postępowania z urzędu w oparciu o przepis art. 542 § 3 k.p.k.

Z uwagi na powyższe, brak było podstaw do wyznaczenia skazanemu obrońcy z urzędu, skoro wnioskodawca nie podał w swoim wniosku jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby być rozpatrywane w płaszczyźnie podstaw wznowienia postępowania.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.